

πημένης του.

"Ένα απόγευμα το αυτοκίνητο του Κίπ Λόντα διασταυρώθηκε με ένα άλλο αυτοκίνητο. Το ώδηγούσε μία νέα με κοκκινωπά μαλλιά, ή οποία μόλις τον είδε, τον χαϊρέθηκε. Από κείνη τη στιγμή, ο Κίπ Λόντα κατούφιασε. Είχε αναγνωρίσει τη λαϊδή "Έλινορ Μπλάι, τη μικρότερη αδελφή της γυναίκας του. Την επομένη, ενώ ο Κίπ καθόταν στην ταράτσα του ξενοδοχείου, περιμένοντας τη Φρανσέτ να επιστρέψει από το κουρείο, ή γυναίκα-αδελφή του παρουσιάστηκε και πήγε και κάθισε κοντά του. Δεν άργησε να του πη το λόγο της επισκεψέως της. "Η οιαγωγή του ήταν το κοινό θέμα της ημέρας στις Κάννες, είχε δημιουργηθεί σκάνδαλο, κι έπρεπε να παύση να εκθέτη έτσι τον εαυτό του, άλλωθως θα είδοποιούσε την αδελφή της.

"Άκουσε, "Έλινορ, της είπε ο Κίπ με απάθεια, εγώ δεν έρωτώ τι κάνει και τι δεν κάνει ή Μπέρυλ. "Ας μη ενδιαφέρεται λοιπόν κι' αυτή τι κάνω εγώ. Ούτε μ' ενδιαφέρει τι λέει ο κόσμος! "Όσο για σένα, θά έκανες καλύτερα να μην ανάταυσεσαι...

"Άημονεις πώς ή Μπέρυλ είνε αδελφή μου! Κι' αν δεν ενδιαφέρομαι για σένα, ενδιαφέρομαι γι' αυτήν! Σε είδοποιούσα!...

Μιά έβδομάδα κατόπι, ένα απόγευμα, ο Κίπ Λόντα καθόταν απάνω στο καταστρωμα του γιάτ, όταν παρουσιάστηκε ή γυναίκα του.

"'Αλλό, Μπέρυλ! είπε ο Κίπ. Πώς βρέθηκες εδώ; Γιατί ήρθες.

"Η λαϊδή Μπέρυλ του απάντησε απότομα:

"Φιλιτάζομαι πώς ξέρεις γιατί ήρθα, ε; Δεν μ ενδιαφέρει ουηθός τι κάνεις, αλλά σ' αυτή την περίπτωση πρόκειται για την αξιοπρέπεια μου! Δεν μπορώ ν' ανεχθώ να προτιμάς μία πωλοθεατρίνα του Μιούζικ-Χώλ, από τη γυναίκα σου! Μήπως την αγαπάς... κιόλας;

"Ναι, Μπέρυλ, την αγαπώ... "Ένας Θεός ξέρει, πόσον την αγαπώ! Γι' αυτό σε συμβουλεύω να φύγης, να μ' αφήσης ήσυχο και να μη εκφράζεσαι ετσι για μία γυναίκα, την οποία δεν γνωρίζεις καν!

"Τόσο το καλύτερο αν την αγαπάς! είπε ή λαϊδή Λόντα με κακία, γιατί ή τιμωρία σου θα είνε μεγαλύτερη, αφού δεν θά σ' αφήσω... Τ' άκους; Ποτέ δεν θά γίνω δική σου!...

"Η λαϊδή Μπέρυλ Λόντα, γέλασε ειρωνικά και χωρίς να περιμένη απάντησι, έφυγε τρέχοντας...

Το αυτοκίνητο έτρεχε με λιγισιμό ταχύτητα απάνω στον ώμοφο δρόμο της Ριβιέρας. Η Φρανσέτ καθόταν σφιγμένη κοντά στον Κίπ. Εφευγαν οι δύο τους, μακριά από τον φθόνο, για να ούσουν την αγάπη τους, την εύτυχία τους, από τον κίνδυνο που τους άπειλούσε. Το βαθύ σκοτάδι της νύχτας προστάτευε τη φυγή τους.

Ξαφνικά έσπισω τους άκουστηκε το σάλπισμα ενός αυτοκινήτου. Ο Κίπ παραμέρισε και το άλλο ζευγάι πέρασε δίπλα τους σαν άνεμοτροβίλος, και τους προσπέρασε.

"'Ηθελα να ξέρω, είπε ο Κίπ, ποιος τρελλάος οδηγεί αυτό το αυτοκίνητο;

"'Αλλά, μετά λίγα λεπτά, ο Κίπ, βλαστημώντας, σταμάτησε απότομα. Το αυτοκίνητο, που τους είχε προσπέρασει, ήταν σταματημένο και τους έφραζε το δρόμο. Δίπλα στεκόταν όρθη μία ύψηλη, λευκή ολιούεττα. Ο Κίπ είχε αναγνωρίσει τη γυναίκα του —Περιμένε με εδώ, Φρανσέτ, είπε. Θά γυρίσω άμέσως!

Ο Κίπ έσφιξε σιωπηλά το χέρι της νέας, κατέθηκε από τη θέση του και πήγε κοντά στη γυναίκα του.

"Μπέρυλ! είπε αποφασιστικά, δεν θά κερδίσης τίποτε με την παράξενη κι' άναξιοπρεπή διαγωγή σου! Μη προσπαθής να έμποιησης το πεπρωμένο...

"'Ετσι νομίζεις, ε; Θυμάσαι τι σου είπα σήμερα το απόγευμα; Σου είπα πώς ποτέ δεν θά σ' αφήσω να την κάνης δική σου! Ποτέ! Και ήσού ή άποδείξεις!

"Η λαϊδή Λόντα τράβηξε ένα περιετρωφο από την τσάντα της και σημάδεψε τη Φρανσέτ, ή οποία είχε κατεβή από το αυτοκίνητο και στεκόταν δίπλα στον Κίπ Λόντα. "Ένας πυροβολισμός τάραξε τη γαλήνη της άμορφης παλαίτας, και την ίδια στιγμή ο Κίπ ρίχτηκε μπροστά στη Φρανσέτ...

"'Η καλόγρηρα, με τά μάτια γεμάτα δάκρυα, πρόσθεσε άργά:

"'Η σφαιρά που προσοριόταν για μένα, τον βρήκε κατάστημα καί... Θεέ μου!... Τον άφησε στον τόπο... Τί φοβερό άν το έκανε αυτό ή λαϊδή από μίος! "Ισως όμως να τον αγαπούσε! Ποιος ξέρει!... Το πρωί την βρήκαν ριγμένη απάνω στους βράχους!... Νεκρή! "Ότσοο, ή ύπόθεσις άποσιωπήθηκε! Είπαν ότι συνέβη αυτοκινητικό δυστύχημα και το πράγμα ξεγράστηκε! "Αλλά εγώ; "Η μοναξιά του μοναστηριού ήταν το μόνο που μου έμεινε! Με την προσεχική προσπάθω να ξεχάσω. "Ετοιμάζομαι, έλπίζω, να τον συναντήσω σ' έναν άλλον καλύτερο κόσμο, τον άδικοσκοτωμένο Κίπ μου!...

"Η καλόγρηρα σάπασε. Τό αγораκί πλησίασε πάλι και της πρόσφερε άλλα λουλούδια. "Εκείνη το χάιδεψε πάλι και είπε:

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΕΚΚΛΕΤΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

Η ΤΟΥΡΚΟΜΑΝΑ ΚΟΡΗ

(ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥΡΚΙΚΟ)

ΚΟΡΗ

"Ερήμαξα το σπίτι μου το πατρίο για σένα, Χρυσάφι έπήρα κι' έτρεξα στο πλάι σου να ζήσω, Πλήν έστρεψα σαν έφευγα τά μάτια δακρυομένα Και το ξανακούτταξα για πάντα τριν τ' αφήσω... Σ' τη σέλλ' ανέβα κι' άστραφή έμπρός, γλυκέ μου Μπέη!

ΜΠΕΗΣ

Θέ να το μάθ' ή μάνα μου σαν φύγω και θά κλαίη. Θά στείλη ο πατέρας μου "Α τ λ η δ ε ς να μās φτάσουν, "Όπου και άν βρισκόμαστε, σέ κάμπους και σε όρη και θά μάς πάρουν τη ζωή, εθύς μόλις μάς πιάσουν! Νά φύγω μη μου ξαναλές, τών Τουρκομάνων κόρη.

ΚΟΡΗ

Κι' ή μάνα κι' ο πατέρας σου άς μάθουν τη φυγή μας, "Αν στείλη "Α τ λ η δ ε ς ούτε καν τους σκέπτετ' ή καρδιά μου. Χίλιοι κι' άκόμη πιο πολλοί άν είνε οι έχθροί μας. Θά τους νικήσω, Μπέη μου, με μόνο μία ματιά μου...

ΜΠΕΗΣ

Δέν έχει σέλλα τ' άτι μου και πέταλα δέν έχει Κριθάρι ούτε μιάς νυχτιάς κι' όδύνατα θά τρέχη... Φύγε να έρθω δέν μπορώ στην Ξενιτιά μαζί σου, Τών Τουρκομάνων γιασεμί, ούρι του παραδείσου!...

ΚΟΡΗ

Πέταλα τά βραχιόλια μου, θά γίνουσε για κείνο κι' ο φερετζές (μου σέλλα

Και τα μαργαριτάρια μου κριθάρι θα του δίνα. "Έμπρός, καθάλλα, Μπέη μου, στην άγκαλιά μου έλα!

ΜΠΕΗΣ

Τών Τουρκομάνων δνειρο, γλυκείως αύγής αστέρι, Φύγε, να έρθω δέν μπορώ...

ΚΟΡΗ

"Έλα μ' έμέ, καρδιά μου! Θά σοδω για προσκέφαλο το παχουλό μου χέρι Και σέπασμα δόλχροσο λυμένα τά μαλλιά μου... Σ' τη σέλλ' απάνω γρήγορα κι' έμπρός, ξανθό μου άγόρι!

ΜΠΕΗΣ

Στο είπα, δέν μπορώ νάρθω, τών Τουρκομάνων κόρη. "Όργωσα με τά βώδια, κι' έχω τη γή σπαρμένη... Γελιέσαι... "Έχω από καιρο μία λυγερή παρμένη!

ΚΟΡΗ

Λύκοι να φάν τά βώδια σου, κοράκια τη σπορά σου Και ή γυναίκα σου ντροπή να κιάη τ' όνομά σου... Πηγαίνω στη μαουόλα μου, στο σπίτι μας όπιασ. Δέν θέλω να σε ξαναϊδώ και πλεία να σου μιλήσω!...

Μεταφράσις ΑΧ. ΠΑΡΑΣΧΟΥ

ΣΤΟ ΘΑΝΑΤΟ ΜΙΑΣ ΝΕΑΣ ΚΟΡΗΣ

(ΤΩ ΡΑΡΝΥ. 1758—1814)

Παρθένα, μόλις έπαψε να λέγεται παιδούλα μ' όλόδροσο χαμόγελο σ' άθάω της τά μάτια είχε του θεου "Έρωτα τις άμορφής και χάρης... Πριν από λίγους μήνες στην άγνη κι' άθάω της καρδούλα είχαν άρχισι χτίζοντας το αίσθημα παλάτια χαράς κι' δνειρο, με κρυές, παρθενικές λαχτάρες... Μά το σκληρό της ριζικό της είχε προδικάσει τις άμορφές, τις χάρεις της, τά νείατα, τη δροσιά της να τά χαρή ο θάνατος, που μ' άπώνα την ήπρε... Καί, φύγοντας, στον ούρανο τάπια που θάχη φτάσει, ξεαναβρήκε τη ζωή με όλα τά καλά της, και γέροντας, κοιμήθηκε γλυκά-γλυκά... Κι' ή Μοίρες Πού τόσο δείχτηκαν σκληρές στην δύστυχη παρθένα, από αυτήν δέν άκουσαν παράπονο κανένα... "Ετσι παρόμοια χάνεται το γέλιο μέσ' στην πλάση και σβύναται αιγά-αιγά μέσ' στο σκοτάδι ο λύχνος, έτσι πεθαίνει άπαλα κι' ήρεμα, δίχως ήχνος και το τραγούδι ενός πουλιού μέσ' στα πυκνά τά δάση...

Μεταφράσις: ΓΙΩΡΓΦΟΥ ΜΥΛΩΝΟΓΙΑΝΝΗ

"'Αγαπώ έξαιρετικά αυτόν τον μικρούλη, γιατί του μοιάζει! Ο Μαρσέλ Ζιροντό στάθηκε μία στιγμή άναποφάσιτος, και τότεν έσκυψε και φίλησε το χέρι της καλόγρηρας.

"'Ελα! μου είπε, πάμε!

"Ένώ άπομακρυνόμαστε, γύρισια και κούτταξα την καλόγρηρα. Καθόταν με τά χέρια της σταυρωμένα απάνω στα γόνατά της το ύφος της ήταν ήρεμο και καρτερικό!...